

Chương 36

Cuộc Sống Ngọt Ngào

Diệp lão gia thông thả ngồi uống trà. Bao năm qua bây giờ mới cảm thấy tinh thần thoải mái và vui vẻ...

Cháu gái của ông đã sang Mỹ được hai tuần cách mấy ngày Trình Khang sẽ gọi điện về cho ông gặp mặt Diệp Tâm..

Nhìn khí sắc con bé hồng hào, sắc vóc có da có thịt hơn trước rất nhiều..Tinh thần vui vẻ, tiếng nói cũng rõ ràng, tron tru lại còn chịu nói nhiều hơn trước.Trên môi lúc nào cũng nở nụ cười tươi tắn..

Làm ông vui mừng khôn siết lại thầm mang ơn Trình Khang vô cùng...

-” Lão gia “

Một vệ sĩ đi vào chào hỏi tôn kính..

Diệp Thành nhưn mày...

-” Chuyện gì..?”

-” Tôi vừa nhận được tin tức.Mẹ cậu Trình Khang cho người điều tra nơi ở của cậu ấy.

Ngòai bà ta bên Trần gia cũng đang ráo riết muốn biết tung tích của cậu Khang.”

-” Trần gia sao..?”

Diệp Thành đặt ly trà lên bàn, vẻ mặt có chút đăm chiêu nhìn người đối diện..

Gia đình Trình Khang tìm con trai của mình.Ông có thể lý giải được..Nhưng Trần gia muốn tìm Trình Khang làm gì..Chẳng phải hai nhà đã không còn liên quan.

Người vệ sĩ rất nhạy bén liền hiểu được suy nghĩ của Diệp Thành.Anh ta nói..

-” Tôi nghe nói Trần Kiều Hân vì đau lòng quá độ chuyện ly hôn nên đã cắt tay tự vẫn.

Cô ta không muốn ly hôn.Nên đang làm mọi cách níu kéo lại tình xưa.Mà Trương Thúy Hoa bà ta rất ủng hộ việc này.Nên muốn tìm cách giúp hai người họ một tay..”

Diệp Thành phần nộ vô bàn..

-” Hừ...Bọn họ không biết Trình Khang là cháu rể của ta à..Dám có suy nghĩ đó...”

Ông hít thở sâu, suy nghĩ lại, đúng là chuyện kết hôn không được công bố..Bọn họ không biết là đúng..Hừ

Nhưng mà ông nào dễ để bọn họ chen vào phá đám chuyện của cháu gái ông..Diệp Tâm từ nhỏ đã được ông xem như bảo bối ai mà dám làm tổn thương con bé xem ông tàn nhẫn với bọn họ ra sao..

Cái tên Diệp Thành của ông trên thương trường đâu phải làm kiếng.Mà Diệp Gia đâu dễ bị người khác ức hiếp..

-” Làm mọi cách không được để họ điều tra ra Trình Khang đang ở Mỹ.Còn nửa gọi điện báo Diệp Ngạn hợp tác với Trần Thị cho tôi..”

-” Vâng.Tôi làm ngay...”

Người vệ sĩ nói xong liền lui ra ngoài..Nhìn những rặng mây trắng cuối trời..Diệp Thành thì thào một mình..

-” Con trai..Ba sẽ bảo vệ Tiểu Tâm thật tốt.Sẽ không ai làm tổn thương con bé.Vợ chồng con hãy yên tâm “

Khó khăn lắm Diệp Tâm mới khỏi bệnh..

Lại tìm được tình yêu của cuộc đời mình.

Một người yêu thương bao dung con bé như Trình Khang...Ông sẽ không để ai có cơ hội chen chân phá đám..Dù đó là ai đi nữa...

Tại Thành phố Boulder, tiểu bang Colorado của Hoa Kỳ..Nơi đây được mệnh danh là thành phố xanh của Mỹ, xếp ở vị trí thứ bảy những thành phố có không gian sống thiên nhiên. Cũng chính là nơi lưu trú của Trình Khang mỗi khi đến Mỹ..Anh thích khí hậu ở vùng ngoại ô dân dã, nên tậu hẳn một ngôi nhà dành riêng cho mình hơn bốn năm về trước..Mỗi khi buồn bực hay áp lực công việc hoặc muốn nghỉ ngơi đây sẽ là nơi anh lựa chọn để ở ẩn..

Anh yêu thích sự đơn giản, căn nhà của anh lựa chọn là hai màu đen trắng kết hợp hài hòa.Cách trang trí khuôn viên tỉ mỉ, cân đối khiến ngôi nhà đậm chất thẩm mỹ và nghệ thuật.Kiến trúc nhà kiểu Mỹ luôn ưa chuộng sự rộng rãi thoải mái về không gian hòa với thiên nhiên và không thích sự bó buộc...Rất thích hợp với Diệp Tâm..

Từ lúc qua đây cô như chú chim nhỏ, mọi thứ đối với cô điều lạ lẫm..Cái gì cũng bảo đẹp quá..Nhà được khuôn viên xanh mướt bao lấy, rộng rãi thoải mái tha hóa cho cô vui chơi...

Mùa thu ở Mỹ là khoảng thời gian êm dịu.Miền quê nước Mỹ với những cây phong, cây sồi lá đỏ mùa thu mang đến vẻ đẹp lãng mạn, yên bình đến xao động lòng người.

Lúc này giữa khung cảnh yên bình không thể đẹp hơn.Trên tám thảm được trải trên quả đồi nhân tạo màu xanh mướt của cỏ...

Nước cam hoa quả đặt một bên..Diệp Tâm đáng yêu đầu gác lân bụng của Trình Khang ôm lấy quyển truyện tranh..

Cô mặc chiếc đầm trắng dài qua gót chân bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác len màu xanh da trời..Xinh đẹp thanh thoát hòa cùng vào thiên nhiên...

Trình Khang rũ mi nhìn thiên hạ trong lòng, miệng nhỏ đang nở nụ cười tủm tỉm..Mắt dán vào quyển sách đầy hình ảnh trước mắt..Anh nở nụ cười yêu chiều..

Thuận tay lấy một miếng táo nhỏ được cắt sẵn đẹp đẽ đưa đến bên miệng Diệp Tâm..

Mắt không cần nhìn rất ngoan ngoãn hé miệng ra cho anh đút...

Khi qua đây rồi anh mới biết Diệp Tâm vốn biết chữ.Nghĩ cũng lạ người bị tự kỉ từ nhỏ như cô nhưng lại thông thạo nắm rõ cơ bản chữ..Anh có hỏi qua Diệp Thành..Ông cười ha hả bảo rằng lúc trước ông có mời một cô giáo chuyên dạy cho trẻ bị bẩm sinh bệnh..

Diệp Tâm không bày xích, chỉ là không chịu cho cô giáo chạm đến mình..Im lặng ngồi đó không biết có nghe lọt vào chữ nào không..

Ông thấy thế bèn bảo cô giáo cứ đến..Nghĩ cũng buồn cười tự giảng tự nghe nhưng

Cô giáo cũng rất kiên trì dạy cho Diệp Tâm.

Không ngờ con bé điều nghe vào và còn đọc được...

Trình Khang nghe kể mà thấy buồn cười vợ anh đúng là rất biết hành hạ người khác mà...

-" Khang..Hoàng tử thật đẹp "

Diệp Tâm ngồi dựa vào ngực anh, đưa cuốn sách có in hình hoàng tử cho Trình Khang xem..

Anh nhú mày, lấy cuốn truyện đặt qua một bên..

-” A...Sao lấy của Tâm...”Vòng tay ôm vợ vào lòng hôn lấy bờ môi đỏ mọng đang phụng phịu bất mãn..

-” Chỉ được khen anh đẹp thôi.Biết không.

Em nói xem anh với tên đó ai đẹp hơn “

Ừ thì anh rất ầu trĩ..Nhưng hết cách rồi..

Trêu ghẹo cô hoặc ganh tỵ với mọi thứ cô thích đã ăn vào máu của anh rồi..Anh biết sự chiếm hữu của mình quá mãnh liệt..Mà chỉ có cô ngọc này làm anh trở nên xấu tính như vậy..

Diệp Tâm suy nghĩ một chút không biết trả lời làm sao..Vì hai người đâu giống nhau nha..

Anh hỏi khó quá đi...

Diệp Tâm đánh lên vai anh nũng nịu rồi rắm..

-” Không..biết...”

Trình Khang mím môi, cô ngọc này dạo gần đây vô cùng ăn vạ..Cô học hỏi được rất nhiều thứ.Anh cũng đưa cô đi khám bệnh..

Bạn của anh nói, Diệp Tâm đang dần tự thoát ra cuộc sống tâm tối của mình..

Chứ như bây giờ, cô sẽ mau chóng khỏe lại dĩ nhiên không thể bình thường như mọi người, vì dù sao cô bị tự kỉ từ năm bốn tuổi..

Tính cách trẻ con, đơn thuần đã hình thành thói quen sẽ khó bỏ được..

Như như bây giờ là anh mừng lắm rồi.

Chẳng mong gì hơn.Có ngọc một chút cũng không sao..Vì cô là vợ anh, chỉ cần sống trong vòng tay của anh là được..Chỉ cần cô bình yên vô tư vô lo như thế này là anh hạnh phúc lắm rồi..m

-” Hừ.Dám nói không biết à.Chiều nay sẽ không đưa em đi chơi..”

Nghe đến không được đi chơi..Diệp Tâm quỳnh quáng, nín lấy cổ áo anh nói bừa..

-” Biết..biết mà..Anh đẹp hơn..đẹp hơn nha...Đưa Tâm đi chơi nha..nha...”

Đấy! hôm nay còn biết lấy lòng người khác rồi...Tiếng cuối còn kéo dài ra ...

Diệp Tâm chu môi hôn lên môi anh để lấy lòng thêm nữa..Trình Khang cười khẽ nằm yên để cô ngọc nhai môi mình.

Cảm giác đau đau tê tê cô mang lại làm kích thích vô cùng.. Trình Khang trở mình đè cô dưới thảm ngấu ngiên cái miệng nhỏ đáng yêu..

Chiều ngoại ô bình yên dịu dàng đến nao lòng, lãng mạn, xinh xắn trong khu vườn xanh ngắt với những đóa hoa dịu dàng trên triền cỏ bất tận.

Trình Khang ngồi trên đồi cỏ ngắm nhìn Diệp Tâm đang cho bò câu ăn..Một đàn bò câu trắng vây quanh cô tạo ra khung cảnh thanh bình vô tận...

-” Khang.Chúng...ăn hết rồi...”

Chơi xong rồi cô lại nhào đến ôm anh, khuôn mặt sáng ngời như ánh mặt trời..

Béo láy má trắng hồng hào, hôn lên chóp mũi nhỏ..

-” Ừm..Chúng thật giỏi, chứ không lười ăn như em..Về thôi nào...”

Bỏ qua khuôn mặt nhăn nhúm của Diệp Tâm.Anh đứng dậy thả thong thả xoay lưng...

Diệp Tâm kéo lấy tay anh không cam lòng nói..

-” Tâm...ăn giỏi hơn...”

Rõ ràng chúng một đàn mới ăn hết số đậu đó..Còn Diệp Tâm một mình ăn hết hai chén cơm à nha..Sao Trình Khang lại nói cô ăn không giỏi bằng bọn chúng...hừ..hừ..Diệp Tâm dĩ nhiên không chịu rồi...

Cô buồn bực dậm dò đuổi theo kéo lấy tay anh.., lẻo nhẻo bên tai anh...

-” Anh nói...nói đi..Tâm giỏi hơn...”

-” (...)”

-” Hức...anh...anh đáng ghét..rõ ràng Tâm ăn giỏi hơn mà...”

-”(....)”

Bị cô lải nhải kéo tay xoay đến chóng mặt..

Trình Khang mím môi ngăn tiếng cười của mình...Một lúc sau anh mới ngưng bước chân tỉnh bơ nhìn cô..

-” Hôm qua ai còn bỏ thừa..hừm..?”

Diệp Tâm chu môi cứng họng..Ừm ha hôm qua cô còn nhõng nhẽo đòi ăn bánh cô Sala làm..nhõng nhẽo với anh không chịu ăn cơm...

Diệp Tâm cúi đầu nói lí nhí...

-” Hôm nay Tâm...Sẽ ăn giỏi mà...”

Trình Khang nhếch môi cười..

-” Em nói thôi..đến lúc đó lại gỡ chứng..Khi nào giỏi hơn hãy nói...”

Nói rồi đi về phía trước môi nở nụ cười..

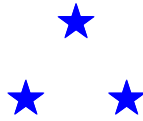
Diệp Tâm lẽo đẽo chạy theo ôm lấy tay anh làm nũng..

-” Giỏi mà...Tâm sẽ ăn giỏi...”

Khung cảnh yên bình làm sao..Dưới ánh hoàng hôn vừa xuống chân núi..Nơi chân trời một màu vàng thắm làm nền cho đôi trai gái ôm nhau đi về phía trước...

Chương 37

VỢ CỦA EM

Mùa thu ở Mỹ buổi tối trời bắt đầu lạnh..

Trình Khang tranh thủ tắm nhanh cho Diệp Tâm..Sẵn đó anh cũng tắm cho mình..Để cho Diệp Tâm không ngâm mình như lúc trước..

Sau khi xong xuôi anh ra ngoài trước, còn cô nhóc nào đó ở lại đi đánh răng trước khi ngủ..

Trình Khang nằm trên giường, chân dài chéo lại với nhau..Khuôn mặt đẹp trai có chút bần thần..Mới đây mà anh và Diệp Tâm đã sang Mỹ hơn ba tháng..Anh hoàn toàn cắt liên lạc với người thân..

Không phải anh không muốn liên lạc..

Nhưng từ lâu thói quen này đã hình thành lúc chưa kết hôn với Trần Kiều Hân..Dù anh có đi đâu mất tích nửa năm hay một năm cũng chẳng ai mấy may quan tâm..Chỉ sao này kết hôn với Trần Kiều Hân..Anh chỉ cần vắng mặt mấy ngày là mẹ của anh lại nhảy dựng lên, không phải lo cho anh mà là sợ Trần Kiều Hân buồn lòng...

Suy nghĩ một chút Trình Khang liền bấm gọi cho một người..Tiếng chuông reo chưa đến ba hồi đã có người bắt máy..Giọng nói lạnh lùng trầm thấp..

-”Alo..”

Người anh gọi không ai khác chính là Trình Viện..

-” Anh..là em “

Rõ ràng Trình Viện có chút bất ngờ sau đó hừ một tiếng..

-” Cậu hay lắm chết mất xác.Bây giờ mới lộ diện “

Trình Khang bật cười lại nói..

-” Hai bác khỏe không.Anh và chị dâu điều khỏe chứ..”

-” Họ điều bình thường.Chỉ có mẹ cậu là không bình thường..”

Trình Khang nhú mày..

-” Sao thế..?”

Trình Viện cười khẽ nghe rõ sự châm chọc..

-” Mẹ cậu cho người tìm cậu khắp nơi.Cả Trần gia nữa..”

Nghe đến đây khuôn mặt Trình Khang lạnh ngắt.Chưa kịp nói đã nghe Trình Viện thở dài nói tiếp..

-” Haiz...Tôi đang nghĩ không biết Chú Thím mà biết cậu đã kết hôn thì sẽ ra sao nhỉ..”

Trình Khang vô cùng bất ngờ với lời nói của Trình Viện, suy nghĩ một chút với chức vị của Trình Viện, chưa nói đến anh ấy có những mối quan hệ rộng như vậy..Biết chuyện của anh với Diệp Tâm cũng là bình thường..

Nghĩ thông rồi lại thản nhiên nói..

-” Anh không chúc mừng em à..”

-” Chúc mừng.Nếu cậu thật sự gặp được tình yêu đích thực tôi sẽ không tiếc một lời chúc mừng..Còn vui mừng cho cậu.Nhưng chỉ lo là...”

-” Vậy em xin nhận lời chúc mừng từ anh và Chị dâu..”

Trình Viện chưa nói hết câu đã bị Trình Khang ngắt lời..

Trình Viện như hiểu ra lại nói..

-” Đây không phải là tính cách của cậu..”

Nôn nóng vội vã hay không lường trước mọi việc đúng là không phải tính cách của anh..

Lúc này Diệp Tâm từ phòng vệ sinh đi bước ra..Trình Khang đưa tay về phía cô, Diệp Tâm hiểu ý leo lên giường, dựa vào lòng anh cho anh ôm, còn tò mò kê tai vào điện thoại nghe ngóng..

Trình Khang mỉm cười hôn lên má vợ...

Dịu giọng trả lời với Trình Viện bên kia điện thoại..

-” Anh đang đề cao em đấy à..?”

-” Tôi cũng rất nóng lòng muốn biết cô Diệp tiểu thư ấy là người thế nào..”

Trình Khang bật cười lại nghĩ vợ anh thế nào à.Vô cùng đặc biệt, là người mà anh muốn ngừng yêu cũng không được...

Kéo lấy Diệp Tâm đang ôm lấy gấu bông đặt điện thoại vào tai cô..Sau đó kể tai cô nói nhỏ..

Diệp Tâm ngoan ngoãn gật đầu, ngọt ngào nói vào điện thoại...-” Chào anh họ...”

Đặt tai nghe một chút chẳng thấy ai trả lời nhú nhú mày, đầu nhỏ lắc lắc ngẩng mặt nhìn Trình Khang...

-” Không ai nói chuyện với Tâm hết nha..”

Trình Khang cầm lên nghe..

-” Anh còn đó không...?”

Bên đây lập tức có tín hiệu..

-” Cậu mới để ai nghe máy đó...”

-” Vợ của em..”

-” Cậu đùa với tôi à..Tiếng non chệt như con nít...”

Trình Khang cười rộ lên, thì ra là Trình Viện ngạc nhiên đến mức đứng hình.. Vì giọng nói đáng yêu của vợ anh..

-” Haha..Đáng yêu phải không..Khi nào gặp em sẽ cho anh biết vợ của em đặc biệt thế nào..”

Lần đầu Trình Viện không còn nhìn ra Trình Khang nữa..Trình Khang có thể vui vẻ cười nói thoải mái như vậy đây là lần đầu Trình Viện được biết..Cũng cảm thấy an lòng.Có lẽ cô gái này thật đặc biệt mới làm đứa em của anh thay đổi được vậy...

Nói thêm vài câu nữa hai người mới tắt máy..

Diệp Tâm buồn chán ngồi trên giường chu môi lườm Trình Khang..

-” Nói chuyện thật lâu...”

Đưa hai tay về phía cô , Trình Khang mỉm cười dịu dàng..

-” Lại đây anh ôm nào..”

Vừa nghe là đặt gấu bông qua một bên Diệp Tâm bò đến bên anh..Trình Khang liền ôm lấy cơ thể mềm mại của vợ...Hôn lên trán cô..

-” Súc miệng sạch chưa? “

-” Sạch...sạch mà..Anh nhìn xem..”

Kề sát mặt anh, sợ anh không tin còn há miệng kheo hàm răng trắng đều tăm tắp..

Trình Khang gật đầu..

-” Ừ...để anh kiểm tra “

Bắt lấy môi đỏ mềm mại của cô say mê mút mát, nhẹ nhàng mơn trớn vành môi, dùng lực tách nhẹ đưa lưỡi vào thăm dò bên trong, như lời đã nói kiểm tra từng góc ngách nuốt lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô...

Diệp Tâm đáng thương hừ hừ, còn nghĩ sao anh kiểm tra lâu thế..

Ánh mắt Trình Khang hiện lên ý cười, bàn tay từ lúc nào đã kéo lấy áo của cô ra, chiếc áo khoác tội nghiệp bị ném xuống thảm..Áo ngủ liền bị kéo xóc xếch lộ ra da thịt trắng ngần..

Cánh tay như rắn nước luồn vào trong váy tuột lấy quần lót của cô xuống..Diệp Tâm liền tỉnh táo biết anh muốn làm gì..

Bàn tay nhỏ vỗ vỗ lấy vai anh..

-” Ừm..Khang...mệt...mệt...lắm...”

Lần nào bị anh làm cô cũng mệt lã, cảm giác rất thích thú nhưng vô cùng rã rời..

Trình Khang quá quen với sự lèm bèm của cô...Anh cứ thế lột đồ mình và của cô..

Hôn lên cổ, liếm đến bầu ngực non mềm vào miệng mút mát..Diệp Tâm lúc này mềm nhũn, tiếng từ chối chuyển thành tiếng ngậm nga khe khẽ..

-” Bảo bối...ôm anh...”

Nhìn vẻ mặt non nớt bị sóng tình bao phủ, hạ người ma sát, say mê mút lấy môi cô..Diệp Tâm như con thỏ nhỏ đáng thương bị anh ức hiếp...Ngoan ngoãn giờ tay ôm lấy cổ anh, hai chân thon dài kẹp chặt lấy hông anh hưởng lấy từng đợt khoái cảm anh mang lại..

Thân người rắn chắc bao lấy mạnh mẽ không ngừng chiếm đoạt.Cô càng yếu đuối, anh càng không thể dừng..Hai cơ thể khít khao hòa hợp vào nhau..

Bóng đêm sâu thẳm, trong căn phòng ám áp ánh đèn vàng chỉ còn lại tiếng thở gấp cùng tiếng nức nở, còn có tiếng thân thể va chạm vào nhau.Khí nóng ngày càng dâng cao..

Cũng chẳng biết khi nào mới dừng lại..Chỉ biết rằng giờ phút này họ vô cùng hạnh phúc...

Chương 38

Trái Ngược

Thời gian dần trôi qua, ngày đêm cứ nối tiếp nhau..Người thì vui vẻ ngọt ngào, ngày nào cũng là ngày hạnh phúc..Người thì trăm điều lo âu, trái tim lạnh lẽo muốn tìm một hơi ấm lại khó vô vàn...

Trong căn phòng sa hoa đẹp đẽ lại như giông bão tràn về, khắp nơi là đồ vật bể nát..

Tiếng hét thất thanh cùng tiếng đồ vật hòa vào lẫn nhau..nghe vô cùng chói tai..

Trần Kiều Hân tức giận hung hăng ném mọi thứ xuống thảm..

-” Cút..cút hết đi..Toàn một đám vô dụng..”

Một người vệ sĩ đứng cúi đầu, quản gia điều tái mặt nhưng chẳng ai dám vào can ngăn..

Cũng may lúc này vợ chồng của Trần Đình Hải vào kịp thời..

-” Kiều Hân.Con có thôi không “

Trần Đình Hải tức giận quát mắng con gái.

-” Anh mắng con bé làm gì..Nó đang đau khổ thế mà..”

Bảo Lan lườm lấy chồng bước đến ôm con gái vào lòng..

-” Được rồi.Mẹ và ba sẽ cho người tìm tung tích Trình Khang..Con bình tĩnh lại đi “

-” Mẹ..Chúng ta đã tìm hơn năm tháng nay.Một chút tin tức cũng không có, mẹ muốn còn bình tĩnh như thế nào..Lỡ như anh ấy phải lòng ai..Lúc đó con phải làm sao..”

Nét mặt Bảo Lan khó coi vô cùng quay đầu nhìn chồng..

Trần Đình Hải hậm hực nói..

-” Chẳng biết mẹ con hai người suy nghĩ cái gì.Trình Khang là người đơn phương ly hôn với con.Con nghĩ nó sẽ cho con cơ hội quay lại với nó sao..”

Ông cũng là đàn ông, dĩ nhiên ông hiểu rõ. Chẳng người đàn ông nào buông tay người phụ nữ mà mình yêu. Rõ ràng trong lòng Trình Khang không hề có Trần Kiều Hân..

-” Ba..Ba có phải là ba của con không hả.Tại sao ba không đứng về phía con..”

Trần Kiều Hân bắt đầu nháo nhào khóc lóc in ỏi...

-” Ba mặc kệ con.Muốn chết hay sống tùy con”

Trần Đình Hải giận dữ quát lớn rồi bỏ đi..

-” Mẹ..mẹ phải giúp con.Không có anh ấy con sẽ sống không nổi “

-” Được..được rồi..để mẹ gọi điện cho Thúy Hoa hỏi thăm tình hình ra sao “

Bảo Lan thở dài vỗ lấy vai con gái mong cô bình tĩnh lại...

Khuôn mặt Trần Kiều Hân tràn đầy nước mắt..Cô ta biết mình yêu Trình Khang rất nhiều..Chỉ vì bị anh thường xuyên lạnh nhạt cô ta mới rơi vào tội lỗi..Nhưng giờ cô ta đã biết sai..Dù ra sao, cô ta cũng sẽ làm anh cho anh tha thứ..Trần Kiều Hân nghĩ do anh quá tức giận chuyện cô ta ngoại tình mới quyết định ly hôn..Chỉ cần anh bình tâm trở lại sẽ tha thứ cho cô ta..Nghĩ đến đây Trần Kiều Hân cảm thấy yên lòng..

Ở một nơi khác trong căn phòng khách ấm áp..Thời tiết bắt đầu chuyển mùa từ thu sang đông, không khí lạnh cũng tăng dần..

Trình Khang càng kỹ hơn trong việc chăm sóc cho Diệp Tâm..Dù là nhà có máy điều hòa và cả máy sưởi..Nhưng lúc này đây Diệp Tâm được anh mặc cho bộ đồ dài, bên ngoài là chiếc áo khoác dày bằng len, chân được đôi tất hình Kitty bao lấy...Lúc đầu anh còn cho cô mang cả bao tay len cho ấm..Thế mà cô ngốc cứ than thở khó chịu rồi tự cởi ra..

Hiện tại hai vợ chồng nằm coi phim, Trình Khang nằm nghiêng ôm lấy cơ thể ấm áp của Diệp Tâm vào lòng, phủ bên trên là tấm chăn cho cả hai..Bàn tay nhỏ nhắn bị anh nắm lấy trong lòng bàn tay..Cảnh tượng nhìn vào cùng ấm áp và hạnh phúc..

Đạo gần đây Diệp Tâm rất mê xem tivi, học hỏi rất nhiều thứ..Thông minh hơn rất nhiều...

Lúc này đây trên ti vi là cảnh quay đôi nam nữ ôm nhau hôn nồng nhiệt...

Hai mắt Diệp Tâm sáng lên, nhúch nhích thân người vì bị Trình Khang ôm chặt nên cô xoay lại có chút khó khăn...

Trình Khang thả lỏng vòng tay, cho cô nghiêng người dễ hơn..Diệp Tâm liền kéo lấy tay anh tùm tùm chỉ vào màn hình..

-” Khang..hai người đó hôn nhau..giống mình kìa..”

Trình Khang mỉm cười hôn lên gò má hồng hồng vì nhiễm lạnh của vợ..

-” Ừm..Vì họ yêu nhau nên mới hôn nhau “

Diệp Tâm mỉm môi tủm tỉm, rồi gật đầu xem như đã hiểu quay người tiếp tục dán mắt vào màn hình...

Coi được một lúc, hai mắt Diệp Tâm mở lớn, chân mày nhíu chặt...Thân người lại cục cựa nhưng lần này lại gấp gấp hơn..

Trình Khang đang lướt điện thoại, thấy cô có chút khác lạ, xoa mặt cô lo lắng hỏi..

-” Sao vậy em..?”

Diệp Tâm nhăn mặt chỉ vào màn hình, khó hiểu chu môi, giọng non nớt mang vẻ oán giận.

-” Sao người đàn ông đó...lại hôn người phụ nữ khác mà không phải Ái Liên “

Ái Liên là tên của nữ chính trong phim..

Trình Khang ngẩng mặt nhìn vào màn hình..Mày nhíu nhẹ, liền hiểu ra vấn đề cười nói..

-” À..Vì anh ta đi ngoại tình.Anh ta là người đàn ông không chung thủy “

Thấy Diệp Tâm vẫn còn cấn cấn môi nhìn mình Trình Khang ôm lấy cô tiếp tục nói..

-” Tức là anh ta không yêu vợ của mình.

Người đàn ông này là người xấu.Em hiểu không “

Trình Khang lại không hề biết lời giải thích của mình khiến trái tim bé bỏng của Diệp Tâm lại có cảm giác bất an..Cô níu lấy áo anh, đáng thương lấp bắp...

-” Vậy..vậy...anh có giống vậy không

..Tâm..Tâm sợ...”

Diệp Tâm không biết diễn tả tâm trạng của mình làm sao..Nhưng nếu Trình Khang giống người đàn ông trong tivi cũng hôn người phụ nữ khác mà đó không phải là Diệp Tâm..Cô cảm thấy rất khó thở, nơi ngực trái cứ âm ỉ đau đốn..Còn có cảm giác rất lo lắng vô cùng...

Trình Khang vội vã ôm Diệp Tâm vào lòng..

-” Khờ quá..Đó chỉ là phim..Mà anh không giống với người đàn ông đó..Vì anh chỉ yêu mình Tâm Tâm..Nhìn xem vợ anh xinh đẹp đáng yêu như vậy.Anh không yêu em thì yêu ai “

Trình Khang cảm thán từ ngày sống với nhóc con này, anh ngày càng không còn biết xấu hổ là gì..Nói những lời sến súa nhưng lại rất thuận miệng..Chỉ cần làm vui lòng vợ yêu anh điều bất chấp hết tất cả...

Diệp Tâm ngây thơ nghe anh nói mà cảm thấy ngọt ngọt,loa lảng tan dần cúi đầu tủm tỉm cười, dựa vào ngực anh nũng nịu..

-” Thật...thật nha..Anh đừng giống người đó..Xấu lắm...”

Trình Khang mỉm cười hên lên tóc cô, còn ai trên đời này xứng đáng để anh yêu lao tâm khổ kế, yêu đến mức này nữa..Diệp Tâm đúng là lo lắng hơi thừa.Nhưng anh lại thích cô có cảm giác lo được lo mất.Vì như thế cô đã cảm nhận được tình yêu của hai người...

Chương 39

Về Nước

Tuy nói Trình Khang thường xuyên mắt tích không hiểu lí do.Nhưng lần này Trình Khiêm tuy không nói ra, ông vẫn thấy có điều bất thường và lo lắng vì dù cho lúc trước anh có đi bao lâu bao xa cũng sẽ gọi điện về, lần này hơn nửa năm không một cuộc thăm hỏi...

Sốt ruột Ông chỉ còn có cách gọi điện nhờ sự giúp đỡ của Trình Viện..Ai ngờ Trình Viện nghe thấy không lo lắng còn nói..

-" Ngày trước Cậu ấy đi năm này qua năm nọ.Chú Thím có quan tâm đâu.Nay sao lại nặng lòng.."

Lời nói băng quơ nhưng làm Trình Khiêm tức đến nỗi muốn học máu...Trước khi ông thổ huyết thật sự Trình Viện kịp thời nói câu xoa dịu..

-" Được rồi.Cháu sẽ cố gắng "

Trình Viện cúp máy liền bấm số gọi đi..Ai ngờ không thể liên lạc được, chân mày anh nhú chặt..

Trình Khang sau khi làm tư tưởng và chuẩn bị mọi tâm lí cho Diệp Tâm..Hai người vui chơi nơi xứ người cũng hơn nửa năm đến lúc cũng phải quay về rồi..Diệp lão gia nhớ cháu gái mà không dám qua thăm cũng chẳng dám hỏi thúc..Giờ nghe Trình Khang đưa Diệp Tâm về nước ông vui mừng không thôi..

Diệp Tâm tuy thích làm nũng ham chơi.

Nhưng cô lại rất ngoan ngoãn, nghe lời

..Anh nói sao cô nghe vậy..Niềm tin sự dựa dẫm cô điều đặt vào Trình Khang..Mọi thứ cô điều lệ thuộc vào anh, đơn thuần hưởng lấy sự cung chịu, bảo vệ và chăm sóc từ anh..Tình Yêu Trình Khang dành cho Diệp Tâm không cần phải bàn cãi.Anh chỉ biết một điều, cô bây giờ là sự sống của anh..

Nhờ có cô mà anh mới thấy cuộc sống này tốt đẹp như vậy..

Máy bay hạ cánh là buổi sáng..Trình Khang bây giờ cũng không còn gì để che giấu..Sở dĩ lúc đầu anh chưa muốn tiết lộ vì lúc đó anh mới ly hôn..Còn Diệp Tâm bệnh chưa khỏi hẳn.. Hiện tại thì mọi thứ đã khác, anh muốn đường đường chính

chính nắm tay Diệp Tâm trên phố...Anh cũng không cần lời chúc phúc từ ai.Anh chỉ muốn một số người hiểu rõ vợ của anh bây giờ và mãi mãi đến về sau đó là Diệp Tâm..

Trình Khang một tay kéo vali tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Diệp Tâm..Diệp Tâm của anh bây giờ không còn sợ nơi đông người..Cô có thể giao tiếp với tất cả mọi người một cách bình thường nhất..Chỉ là sự đơn thuần của một đứa trẻ vẫn tồn tại trong linh hồn yếu ớt của vợ anh..Cô vốn rất nhạy cảm và dễ tổn thương..Nên anh luôn cố gắng bảo vệ cô trong vòng tay của mình một cách tốt nhất...

Tuy Diệp Thành biết cháu gái sẽ trở về nhưng lại không biết ngày chính xác..Nên lúc này hai người lái xe đi thẳng về nhà...

-” Về đến nhà rồi...”

Vừa vào cửa cô ngốc nào đó bắt đầu ríu rít..giang tay thầy người lên sofa lắc lư thân mình miệng nở nụ cười tươi rói như rất thoải mái..Làm sao không thoải mái cho được trên máy bay chỉ ngủ và ngủ nên bây giờ tươi tỉnh là điều dễ hiểu...

Trình Khang đặt vali qua một bên..Ngồi xuống ôm vợ vào lòng hôn lên má cô một cái thật kêu..

-” Ngoan nào! em lên tắm trước..Anh dọn dẹp một chút tôi sẽ đưa em về thăm ông nội..”

-” Dạ...”

Vừa định nhồm người dậy,Diệp Tâm đắn đo suy nghĩ một chút lại ôm lấy cổ anh, mắt to long lanh ý cười..

-” Tâm! mặc chiếc váy mới nha..nha..Chiếc váy màu đỏ mà anh mua á..”

À là quần áo anh mua rất nhiều ở Mỹ cho cô..Ý cô nhóc này là không muốn mặc những chiếc váy trong tủ mà là váy mới còn nằm trong vali..Hôm nay biết kén chọn rồi,còn biết đẹp xấu nữa..

Trình Khang hôn lên gò má trắng hồng..

-” Ừm..Để anh lấy cho..Em vào tắm đi..Anh để sẵn trên giường..”

-” Dạ...”Diệp Tâm thích thú hôn chụt vào mặt anh rồi mới lên lầu..Trình Khang cũng kéo vali đi theo sau..Nhìn thân ảnh nhỏ sống động trước mắt anh chỉ biết lắc đầu mỉm cười...

-” Chuyện này là sao.Cô gái này là ai?”

Thúy Hoa tay run run cầm những tấm hình vô cùng rõ nét, hình ảnh đôi trai gái tình tứ ôm nhau trong ảnh không ai khác chính là con trai bà..Còn cô gái lạ mặt này là ai..?

Bữa cơm mới dọn lên đành bị bỏ giờ..Trình Khiêm ngồi một bên cũng cầm những tấm ảnh xem qua..Mày ông nhú lại khi thấy Trình Khang hôn lên mặt cô gái bên cạnh hai người tình tứ xuất hiện ở sân bay..

Ông chưa bao giờ thấy Trình Khang nở nụ cười hạnh phúc như vậy.Cả cử chỉ cung chầu này cũng chưa bao giờ thấy Trình Khang thể hiện với Trần Kiều Hân..

Khi truy tìm tung tích Trình Khang trong nước không có kết quả...Trương Thúy Hoa biết chắc anh đã sang nước ngoài, nhưng lại bất lực không biết anh đang ở nơi nào..

Cũng may bọn họ có người quen làm trong sân bay..Khi phát hiện Trình Khang có chuyến bay từ Mỹ về nước..Người đó đã nhanh chóng báo với bọn họ..

Chuyện bà không ngờ là bên cạnh Trình Khang lại xuất hiện một cô gái..Dù bà vô tâm đến đâu, nhưng chỉ cần nhìn sơ những tấm ảnh này cũng đủ thấy đây không phải là mối quan hệ đơn giản.Hơn những thế con trai bà con nhìn cô gái kia với sự yêu thương dịu dàng mà bà chưa bao giờ thấy qua...

Khuôn mặt cô gái này còn rất trẻ, có chút non nớt lại vô cùng xinh đẹp..Nhìn qua cách ăn mặc chắc chắn là con nhà khá giả..Mà cũng không biết chừng là một đứa con gái đào mỏ.Đúng rồi những thứ đang đắp trên người cô ta chắc chắn là móc từ ví của con trai bà..

-” Anh..bây giờ làm sao.Nếu để Kiều Hân mà biết..Con bé sẽ...”

-” Em thôi đi.Thay vì em phải tìm hiểu xem thời gian qua con trai chúng ta đi đâu làm gì...mở miệng ra là Kiều Hân.Nó là con em hay là Trình Khang.”

-” Ngày xưa nó đi bao lâu có vấn đề gì đâu..”

-” Nhưng lúc đó nó vẫn điện thoại về.Lần này một cuộc gọi cũng không có.Em không lo lắng gì sao..”

Bị Trình Khiêm nói đến chột dạ, Thúy Hoa âm ức nói..

-” Sao lại không lo.Nó là con em mà..Chỉ là anh nhìn xem, cô gái xuất hiện bên cạnh con trai mình là ai.Có khi nào là một đứa chuyên đào mỏ nào không?”

Trình Khiêm thở dài..

-” Trình Khang lớn rồi.Nó tự biết ai tốt ai xấu..Anh nói em đừng xen vào chuyện riêng của nó nữa.”

Ông đứng dậy muốn rời đi, bước được mấy bước lại xoay người nói..

-” Còn nữa..Đừng qua lại với Trần Gia...Hai đứa nó hết duyên hết nợ..Nú kéo chẳng được gì đâu..”

Nhìn bóng Trình Khiêm khuất sau cầu thang..Tuyết Hoa xoay mặt nhìn tên vệ sĩ..

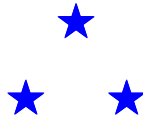
-” Đi điều tra về cô gái này cho tôi.Nhớ đừng để Trình Tổng biết “

-” Vâng “

Bà mà nghe lời Trình Khiêm thì bà đâu phải Trương Tuyết Hoa..Con dâu của Bà chỉ có một là Trần Kiều Hân..Danh giá như vậy mới xứng đáng với gia đình bà..Những kẻ vô danh đeo bám hư vinh thì đừng mơ mà bước chân vào Trình Gia..

Chương 40

Về Diệp Gia

Đến tối theo như lời đã hứa Trình Khang đưa Diệp Tâm về Diệp gia..

Đã lâu rồi Diệp Tâm mới trở lại nơi đã gắn bó với mình bao năm qua.Cảm giác có chút nhớ nhung còn pha lẫn ngỡ ngàng...

Xe vừa vào cổng chính,Diệp lão gia đã đích thân ra đón cháu gái..Trước khi đến đây Trình Khang đã gọi trước cho ông..Diệp Ngạn đi gặp đối tác vẫn còn chưa về..Nhà chỉ có mình ông và những người giúp việc..

Trình Khang xuống xe, gật đầu với ông, đi vòng qua bên hướng khác mở cửa cho Diệp Tâm..

-” Ông nội...”

Diệp Tâm vừa xuống xe đã cười nói vui vẻ còn thân mật nhào đến ôm Diệp lão gia..

-” Ôi..Tiểu Tâm..Cháu gái của ông.Có nhớ ông nội không..”

Chỉ nửa năm không gặp mà Diệp Tâm của ông hoàn toàn thay đổi..Khuôn mặt u buồn không cảm xúc năm nào bây giờ rạng rỡ, xinh đẹp đến lóa mắt..Dáng dấp ốm yếu xanh xao ngày xưa chỉ còn trong quá khứ.Diệp Tâm hôm nay có da có thịt sắc khí hồng nhuận giống như con bé chưa bao giờ trải qua giai đoạn kia, không hề để lộ một dấu vết nào..

Nghĩ mà vui mừng, Diệp Lão gia đưa mắt nhìn Trình Khang bằng sự cảm kích...Trình Khang đương nhiên hiểu ý mỉm cười nhìn ông..

-” Nhớ...Tâm nhớ ông nè...À..Tâm mua rất nhiều quà cho Ông nữa...”

-” Ôi.Tiểu Tâm thật ngoan..haha”

Diệp Tâm ríu rít khoe với Diệp Thành..Lại xoay người tìm kiếm Trình Khang..Thấy anh đi phía sau liền thả tay Diệp lão gia ra nhào vào lòng anh nũng nịu..

-” Khang..Quà của ông đâu..anh đưa cho ông xem đi..n...”

-” Anh đưa cho Thím Ngô đem vào trước rồi..”

-” À..”

Diệp Tâm gật đầu, kéo lấy tay Trình Khang vào nhà vui vẻ khoe với anh..

-” Vào...vào nhà đi..Tâm cho anh xem phòng đẹp của Tâm nè..Có sao..có gấu nhiều lắm..”

Diệp Thành thấy Diệp Tâm lúc đầu còn thân thiện với mình thế mà giờ làm lơ, dỉnh lầy Trình Khang không rời..Ông đi sau nhìn đôi trẻ cười híp mắt lắc đầu...

Buổi cơm diễn ra vô cùng vui vẻ.Diệp Tâm rất ngoan ngoãn ăn cơm..Diệp Tâm biết Trình Khang rất vui khi cô ăn giỏi..Nên Diệp Tâm tập thành thói quen cố gắng không bỏ thừa cơm nữa..Khi ăn xong lại đưa chén cho Trình Khang xem như một đứa trẻ khoe thành tích chờ người lớn khen thưởng..

Những lúc như vậy Trình Khang sẽ hôn lên mặt cô rồi nói..

-” Vợ của anh giỏi lắm..”

Ai đó sẽ thích thú noãn miệng cười xinh đẹp...Một màn này lọt vào mắt Diệp Thành ông càng khâm phục Trình Khang hơn.Có thể bao dung, kiên nhẫn, nuông chiều Diệp Tâm đến mức này ông còn chưa làm được..

Ăn cơm xong Diệp Tâm liền kéo tay Trình Khang lên phòng mình..

Căn phòng vẫn như vậy, hàng ngày Diệp lão gia vẫn bảo người làm lên quét dọn sạch sẽ..

Cảm giác đầu tiên của Trình Khang khi nhìn vào căn phòng này là rất mơ mộng...Đúng vậy một căn phòng được trang trí màu sắc trang nhã là màu trắng hòa cùng với màu hồng đáng yêu...

Khắp nơi trong căn phòng rất nhiều thú nhồi bông được đặt dưới sàn..

Phía trên được treo rất nhiều ngôi sao thủy tinh đủ màu sắc...

-” Đẹp...đẹp không...anh nói Tâm nghe đi..”

-” Đẹp...”

Diệp Tâm kéo Trình Khang ngồi xuống giường, ôm lấy anh muốn biết cảm nghĩ của anh...

Trình Khang mỉm cười, giơ tay ôm lấy cô gật đầu...Anh có thể tưởng tượng ra được vợ của anh bao năm qua luôn nằm trong căn phòng này mà ngậy ngốc nhìn những ngôi sao trên kia..Rồi cùng làm bạn với những con thú nhồi bông dưới sàn..

Bỗng tim anh thất lại..nghĩ đến cảnh Diệp Tâm cô đơn, lạnh lẽo một mình trong căn phòng này..Anh lại thấy nơi đây không hề ấm áp như anh cảm giác..Nó như một cái hồ sâu giam cầm linh hồn của vợ anh bao năm qua...

-” À..Anh chờ...em một chút..”

-” Tâm Tâm.. đi đâu..”

Diệp Tâm thoát khỏi vòng ôm của anh, Trình Khang chưa kịp hiểu cô muốn đi đâu lại thấy cả căn phòng tối om...Những ngôi sao màu sắc lúc này, liền phát sáng trong bóng đêm vô cùng đẹp mắt..Không khác gì một dãy ngân hà lấp lánh tại bầu trời đen kịt ngoài kia...Trình Khang nhìn đến ngơ ngẩn, một cơ thể mềm mại lại chui vào lòng anh..Trình Khang ôm lấy cô, cúi đầu nhìn Diệp Tâm miệng đang cười mắt to long lanh bị ánh sáng các ngôi sao nhuộm màu vừa ảo vừa thực..

Hôn lên trán cô, tâm trạng Trình Khang lúc này cảm xúc khó tả..Có chút đau lòng lại cảm thấy mỹ mãn vì anh kịp thời bước vào thế giới đơn thuần của Diệp Tâm.

-” Khang...đẹp lắm đúng không...?”

-” Ừ..Rất đẹp..Nếu em thích anh sẽ trang trí phòng chúng ta như vậy “

Anh có thể thiết kế đẹp hơn như thế.

Coi như thay thế đèn ngủ mà có thể chịu theo sở thích của vợ anh..

Quả nhiên Diệp Tâm vừa nghe nói mắt đã sáng lên, xoay người níu lấy áo anh...

-” Thật...thật không..Anh làm cho Tâm nha..”

-” Dĩ nhiên..Em thích gì anh cũng chịu..”

Diệp Tâm tủm tỉm cười, rất hài lòng với câu trả lời của anh..Thế là cái đầu bé bỏng của Diệp Tâm bắt đầu suy nghĩ xem coi mình thích gì nữa để nói với anh..

-” Vậy em làm gì để cảm ơn anh Tâm Tâm?”

Cái này Diệp Tâm biết nha..Không khó tí nào mỗi lần anh hỏi câu này..Diệp Tâm chỉ cần hôn anh là anh vui vẻ ngay..Nghĩ thế Diệp Tâm ôm lấy cổ anh, hàng mi dài nhắm lại, môi hồng chu ra chuẩn xác hôn lên môi anh..Năm năm dạy dỗ thế mà cô ngọc nào đó chưa bao giờ hôn đúng nghĩa mà chỉ có thể gọi là nhai môi anh mà thôi...Chỉ nhiều đó cũng khiến Trình Khang máu nóng sôi sục..

Anh cười khẽ dưới ánh sao lấp lánh muôn màu..Giơ tay ôm cô vào lòng trở mình trần trọc mút lấy môi hồng..Dĩ nhiên hôn với anh chưa bao giờ là đủ, chỉ có thể tận tình yêu thương..Chẳng mấy chốc sóng tình bao phủ..Chỉ còn tiếng nũng nịu nức nở của Diệp Tâm hòa vào tiếng thở dốc của người đàn ông...

Từ phòng tắm đi ra, trên giường Diệp Tâm đã ngủ say..Trình Khang mỉm cười kéo chăn phủ lại cho cô, hôn lên cái trán trắng ngần của vợ..Rồi mới ra khỏi phòng nhẹ nhàng khép cửa lại..Hôm nay bọn họ sẽ ở lại Diệp gia một đêm mai mới trở về...

Vừa xuống lầu đã thấy Diệp lão gia đang xem tivi, thong thả uống trà..Nghe tiếng động ông quay nhìn..Nở nụ cười đôn hậu...

-” Con bé ngủ rồi à..?”

Sắc mặt Trình Khang rất tự nhiên.

-” Vâng.Trãi qua cả quãng đường dài..Nên hôm nay cô ấy ngủ sớm hơn thường ngày...”

Ừm còn mới bị anh hành hạ cho một phen..

Không mệt mới là lạ..

Diệp lão gia không nghĩ nhiều, ông gật đầu rồi nhìn Trình Khang chân thành nói..

-” Có lời này..Ông đã muốn nói với cháu lâu rồi.Nay mới có dịp..Tiểu Tâm bây giờ được như vậy điều nhờ công của cháu..Ông và Trình Gia nợ cháu một ân tình..Thật sự cảm ơn cháu..”

Trình Khang tao nhã uống một ngụm trà..cười nhạt..

-” Tâm Tâm là vợ của cháu.Cháu luôn muốn đem đến bình yên và hạnh phúc cho cô ấy...Nên ông không cần phải cảm ơn cháu..”

Diệp Thành gật đầu hài lòng với sự sâu sắc của Trình Khang..Suy nghĩ một chút Ông lại nói tiếp..

-” Cháu xem có thể sắp xếp một buổi gặp gỡ cho hai bên gia đình biết mặt nhau..Để như vậy lâu cũng không phải là cách tốt..”

Trình Khang hiểu ý của Diệp Thành..Ông không nói anh cũng đã nghĩ đến..

-” Vâng.Để cháu sắp xếp sẽ báo thời gian cho Ông..”

-” Có khó khăn gì cho cháu không?”

Trình Khang mỉm cười lắc đầu..

-” Không ạ.Tâm Tâm sống với cháu cả đời..Chứ không phải với một ai khác..Ông có thể yên tâm..”

Anh có thể hiểu ý của Diệp Thành..Vì Diệp Tâm không giống với những cô gái bình thường khác..Ông muốn chắc chắn cháu gái của mình không bị bất cứ tổn

thương nào từ bất cứ ai..Bây giờ nghe được câu nói của Trình Khang.Diệp Thành cảm thấy an lòng..